

Sygn. akt III KK 256/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016 r.

sprawy **W. R.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt V Ka 677/15 utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII K 470/14.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W. R. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Przysusze z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt VII K 470/14, za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem tym orzeczono wobec tego skazanego także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat (art. 39 pkt 3 k.k., art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k.). Od tego wyroku wywiedziono apelację, w której m. in. sformułowano zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec wymienionego kary 3 lat pozbawienia wolności, w szczególności zaś pominięcie dyrektywy wychowawczego charakteru kary i wymierzenie kary mającej na względzie tylko represyjny charakter.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt V Ka 677/15, utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego W. R. zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k., poprzez brak rzetelnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji, jeśli chodzi o zbadanie, czy Sąd ten uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary przewidziane w ustawie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy W. R. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Od razu wytknąć należy, iż argumenty podniesione w kasacji stoją na granicy dopuszczalności, a to z uwagi na treść art. 523 § 1 k.p.k. W tym przepisie określono bowiem warunki wywodzenia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, którymi są uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze oraz inne rażące naruszenie prawa, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W przepisie tym zawarto także zastrzeżenie, że kasacja nie może zostać wywiedziona wyłącznie w oparciu o niewspółmierność orzeczonej kary.

Treść skargi i jej uzasadnienia dobitnie przekonuje, że tego obwarowania nie respektuje skarżący. Przy użyciu zarzutu obrazy art. 53 k.k. w istocie wykazuje rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary.

Przepis art. 53 k.k. nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego zachowania), zatem jego obraza – w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. – nie wchodzi w grę. Wspomniany przepis określa objętą sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważenie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 331/14*, Lex 1640273 i przywołane tam orzecznictwo).

Nadto dostrzec należy, iż tożsamy zarzut został sformułowany przez skarżącego w apelacji. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu II instancji – wbrew

wywodom obrońcy – bliźniaczy zarzut został właściwie rozważony i w sposób dostateczny omówiony. Nie budziły najmniejszych wątpliwości kontrolującego Sądu ani użyte dyrektywy ani wreszcie wymiar kary orzeczonej wobec skazanego. Podzielono w pełni wszystkie okoliczności dotyczące W. R. analizowane przez Sąd *meriti* podczas określania wymierzonej skazanemu kary pozbawienia wolności.

Okoliczności podnoszone przez obrońcę w uzasadnieniu kasacji, a odnoszące się do trudnej sytuacji rodzinnej wymienionego, wbrew oczekiwaniom autora nie są w stanie skutecznie podważyć wyroku Sądu Okręgowego, ale niewątpliwie mogą stać się podstawą udzielania W. R. przerwy w karze.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.